

Fangehullet

Der var engang en mand. Han var vellidt af alle. Dog var han sin egen værste fjende. Han troede aldrig han var god nok, høj nok, lav nok, pæn nok, dygtig nok, tyk nok, tynd nok, klog nok, sådan kunne det blive ved. Når nogen sagde: "Du er god nok", kunne han ikke mærke det i sit hjerte. Troede ikke på det. Som barn havde de altid sagt, du skal ikke tro du er noget. Hvem tror du at du er? Det troede han så ikke. Det at han var noget.

En dag fik han arbejde hos en Herremand. Der var så mange mennesker, der arbejdede for Herremanden, at de næsten ikke kunne tælles. Han var en dejlig retfærdig Herremand, var rar ved alle mennesker. Nogle Herremænd var nogle grimme nogen, som slog og skældte alle ud. Der var der ingen, som ville arbejde. Dog hos ham denne her Herremand, ville alle gerne være. Det var et godt sted at arbejde.

Manden havde et problem, hvis man kan kalde det sådan. Der var noget, han ikke kunne sige. Der var bare noget, han ikke kunne sige. Herremanden hørte om det og ville vide, hvad det var manden ikke kunne sige. Herremanden gik til manden og sagde: "Hvad er nu det, du ikke kan sige, det vil jeg vide. Sig det så." Manden blev helt forlegen og tav, så bare frem for sig og ville hellere være et andet sted, end lige der, hvor han var sammen med Herremanden.

Herremanden lokkede og pressede ham til at sige, det han ikke kunne. Men intet hjalp. Han sagde ikke en lyd. Kunne ikke få noget over sine læber. De var helt klistret sammen, de der læber. Til sidst blev Herremanden så sur og irriteret, det kunne da for hulen ikke være så svært at sige det, eller hvad?

Så røg det ud af den nu sure og gnavne Herremand: "Hvis du ikke fortæller det, så må du i fangekældren, der kan du sidde og blive klogere. Øve dig i at sige det, du ikke kan sige. Så kan du lære det, du. Når du kan sige det, så giv besked til mig, jeg vil høre, det du ikke kan sige."

To fangevogtere kom og hentede manden og satte ham ned i fangekældren. Der var ikke rart, han blev sat i et fangehul, med et lille bitte vindue med tremmer for. Der var tremmer for ud til gangen. Han kunne ikke slippe væk. Her måtte han sidde og tænke sig om. Det sagde Herremanden.

De fleste dage kom nogen med mad og vand til ham, men som oftest sad han helt alene, der i fangekældren.

Han kunne ikke forstå, hvorfor Herremanden, var blevet så sur og sat ham herved. Men der sad han så og affandt sig med det. Han sad der mange mange dage, til sidst holdt han helt op med at tænke og føle. Han sad der bare. Han sad der vist i 100 år. Det eneste selskab han havde var snegle, flagermus og ind imellem kom en stor Skrubtudse.

En dag tænkte han, for at komme ud herfra, kunne jeg øve mig på at sige, det jeg ikke kan sige. Han hviskede det, men ordene sad fast i halsen på ham. Han øvede og øvede, men det føltes hele tiden forkert. Ligesom noget, han ikke selv troede på. Men

han blev ved at øve sig. Lige så stille.

En dag kom en grim skrubbtudse kravlende hen over gulvet lige hen mod manden. Tudsens så på ham med sine store temmelig smukke øjne.

“Goddag, sagde den, hvad sidder du her og kukkelurer for?” “Jamen, de har sat mig herved, fordi jeg ikke kunne sige, det jeg ikke kan sige. De sagde, at nu kunne jeg lære det, det sagde de. Men jeg ved ikke rigtigt hvad det drejer sig om, jeg sidder her bare. Jeg kan jo ikke andet”

“Nåda, svarede skrubbtudsen, det må da være lidt kedeligt, at sidde her og kukkelure, ikke?” “Ja, det er kedeligt.” sagde manden.

“Vil du høre nogle sange til underholdning?” “Ja, det kunne være skønt” svarede manden. Skrubbtudsen sang og sang. Den sang også nogle sjove sange, og de kom begge til at le. Fik helt ondt i maven af grin. Begge to. Det var ret så hyggeligt, syntes manden og Skrubbtudsen. Den kedede sig også ind imellem.

Hver dag kom tudsens i kælderen og de hyggede sig sammen. En dag siger tudsens: “Vil du kysse mig på mit hoved, du mand?”

“Kysse dig, jamen du er jo en skrubbtudse, dem går man da ikke og kysser på, men på den anden side, har du nogle søde kærlige øjne, så jo, jeg vil kysse dig på dit hoved.”

Han bøjede sig ned og kyssede dens pandeskal. Fortryllensen sprang af tudsens, og pludselig sad den yndigste lille pige foran manden, i stedet for tudsens. Hun havde de samme smukke øjne, som tudsens. Pigen.

“Jamen, hvad sker der dog?” spurgte manden.

Pigen fortalte: “I gamle dage blev en fortryllelse læst over mig, og jeg måtte være skrubbtudse i stedet for en lille pige. Men du har, fordi du kunne kysse mit hoved, brudt fortryllelsen. Tak for det. Skal vi nu ikke se at komme ud?”

“Jamen, døren er jo låst,” sagde manden, “Jeg kan ikke komme ud.”

“Du kan da bare lukke gitterporten op, den er åben,” “Åben?? hvornår er den blevet det?” stønnede manden. “Jeg har altid troet, den var låst.”

Pigen svarede: “Den har altid været åben, du har bare ikke vidst det. Kom nu går vi hjem til min mor og får en honningmad. Jeg trænger og det gør du vist også.”

Manden rejste sig, helt stiv, efter at have siddet der i 100 år. Til sidst duede hans ben igen og han kunne gå sammen med pigen til hendes mors hus.

Det lå langt inde i en skov. Huset. Solen skinnede ned mellem træerne, det var smukt.

Moderen stod i døren til sit lille hus, da hun pludselig hørte datterens skønne sang. Den kendte hun og vidste, at nu kom datteren hjem. Det var skønt.

Da den lille pige og manden fra fangehullet kom til huset, omfavnede hun moderen, og de græd begge af glæde over igen at være sammen.

“Hvad er det, du har slæbt med hjem, du søde datter. Er det et menneske, eller hvad?” Han var jo helt beskidt af at have siddet i fangehullet i 100 år.

Den lille pige fortalte om fangehullet og manden, og moderen sagde: “Jamen du må hellere tage dig et bad, du mand. Så laver jeg lidt mad.”

Da manden havde vasket sig og fået rent tøj på, kom han ind i stuen. Han var ikke til at kende for den lille pige. Moderen syntes, han var en pæn mand, og han havde nogle søde øjne, nu hun kunne se dem rigtigt.

De spiste maden og inden de var færdige med måltidet, bankede det hårdt på døren. Moderen lukkede op, og der udenfor stod to unger svende. De sagde: “Har du set en mand, vi leder efter en mand?” “Jamen, mon det er ham som sidder her i min stue,” svarede moderen. Hun bad dem ind i stuen.

Manden sprang op, helt forvirret. “Det er jo mine sønner, det er jo mine sønner,” råbte ham. Tårerne stod ud af alles øjne af glæde. De knuste og krammede og var så glade for at have fundet hinanden igen. “Vi hørte, at du var gået fra fangehullet, det sagde de, og så ville vi ud og finde dig. Det er jo 100 siden vi sidst har set hinanden. Hvor var det godt, du var lige her. Vi har fundet hinanden.”

Moderen og manden fra fangehullet blev med tiden glade for hinanden.

En dag spurgte moderen: “Hvad var det du ikke kunne sige, dengang de smed dig i fangehullet?? Det har jeg tænkt meget over. Kan du sige det nu?” “Ja, nu kan jeg sige det og mærke det i mit hjerte. Jeg har øvet mig i 100 år. Det som klistrede min mund sammen var: “Jeg elsker mig selv præcis, som jeg er, og derfor kan jeg også elske dig, du dejlige kone. Vil du gifte dig med mig?”

“Ja, det er ikke nok, at jeg elsker dig,” svarede konen, “Du må jo også selv.” “Ja,” sagde manden, “det ved jeg nu.”

De blev gift, og levede lykkeligt sammen til deres livs ende. De to sønner og den lille pige, drog sammen ud i verden for at opleve det, som var bestemt for dem.

Men Herremanden fik aldrig at vide, hvad det var manden ikke kunne sige.

Det forblev en hemmelighed mellem konen og manden. Sådan nogle små mænd og koner have. Hemmeligheder.